

Hemvävt drama med spets

KARUNGI
Tornedalsteaterns pjäs
Regnblommorna är vackra i år/Vale tappaa sielun spelas inför en tät salong i KG-hallen i tisdags.

Mervi Jaako har regisserat
Mona Mörtlunds berättelse
om tre tornedalsystrar som träffas hemma vid i tidig medelålder.

Latenta familjekonflikter hör teaterkonsten och meän maa till.

En synopsis av handlingen i Regnblommorna tycks bekräfta schablonbilden av den lidande tornedalningen, bortglömd i hembygd eller plågad i förskingring.

Som väl är kommer negativa förväntningar (också det ett områdestypiskt drag!) snabbt på skam.

Stycket engagerar nämligen. Särskilt åskådare i övre medel-

ålder verkar finna känslomässiga sanningar i framställningen.

Som är utmärkt i dramatiska termer. Berättelsen utvecklas på ett logiskt och sceniskt riktigt sätt, där de tre aktörerna Irene Muskos (Agneta i pjäsen), Regina Veräjä (Mari) och Sari Oja (Tina) iklär sig roller som verkar vara skräddarsydda.

Mikrokosmos

Systrarna blir pådyvlade egenskaper av omständigheter och omgivande samhälle: då som nu är Agneta, Mari och Sari synonyma med många andra människooöden i lands- ändan.

Så långt självklarheter.

Poesin är emellertid inte lika given. Att skriva en god text är svårt. Att skriva en text som får vingar i det sceniska rummet är få förunnat.

Här har Mona Mörtlund lyckats riktigt bra. Något som lätt blir deklamation får i Regnblommorna riktig gestalt.

Med förmodat god regihjälp utmejslar sig systrarnas personligheter mot dramats mörka botten. Men letargin tillåts inte segra – historien erbjuder också en väg ut.

Användbara trasor

Regnblommorna är vackra i år triumferar mycket på grund av

Letargin tillåts inte segra

Kvinnor ska inte behöva hålla sig på mattan. Uppifrån ned: Regina Veräjä, Irene Muskos och Sari Oja. Foto: Lasse Stenman

"Man dör om man ljuger ett helt liv" tju- ter syster Mari (Regina Veräjä) i en av Regnblommorna är vackra i år:s nyckel-scener.

sin rättframhet. Och en finurlig scenografi.

Mattresan är en tornedalsk livlina – tillika en symbol med stark existentiell laddning: tygsjoken består bokstavligen av mänskliga fragment.

En vardagssanning som pjäsmakarna upphöjer till filosofiska höjder.

För en hemvävd trasomma är ett monument över en döende kultur.

Det förflutnas väv kan grep-

pas genom att brytas ned i hanterbara remsor, som sedan kan bilda nya (livs)mönster.

I Karungi spelar sällskapet på internationella kvinnodagen. I en välriktad känga, får patriarkatet i berättelsen form av ett par jättestora näbbstövlar.

Hatten av för systrarna.

Lasse Stenman

lasse.stenman@haparandabladet.se

